

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Skanska a. s.**, se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4 – Chodov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: **Povodí Moravy, s. p.**, se sídlem Dřevařská 11, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R211/2012/VZ-19483/2012/310/IPs, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 Af 165/2012 – 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 Af 165/2012 – 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 24. 10. 2011 vyhlásila osoba zúčastněná na řízení jako zadavatel podlimitní veřejnou zakázku na stavební práce „VD Karolinka – rekonstrukce hráze“ zadávanou v užším řízení. Zadavatel omezil účast v užším řízení na 5 zájemců s tím, že výběr provede na základě dílčích objektivních kritérií: hodnota celkové zadluženosti (váha 30 %), hodnota celkové likvidity (váha 30 %) a celkový počet referenčních staveb obdobného charakteru jako je předmět veřejné zakázky ve finančním objemu minimálně 75 milionů Kč bez DPH za posledních 5 let (váha 40 %). V řádném termínu bylo doručeno 11 žádostí uchazečů o účast v zadávacím řízení, z nichž 10 prokázalo splnění kvalifikace. Zadavatel na základě výše uvedených objektivních kritérií vybral 5 nelepších uchazečů a žalobkyni (resp. sdružení, jehož členem byla i žalobkyně) dne 27. 2. 2012 z účasti v zadávacím řízení

vyloučil. Proti tomu vznesla žalobkyně námitky, jež zadavatel v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2012 zamítl jako neopodstatněné. V reakci na to žalobkyně navrhla žalovanému zahájit řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 113 a násl. zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). V tomto návrhu mimo jiné namítala, že smlouvy, kterými někteří dodavatelé prokazovali prostřednictvím subdodavatelů ekonomickou způsobilost, byly neurčité. Vyjádřila i nesouhlas se sčítáním jednotlivých dílčích ekonomických předpokladů k prokázání kvalifikace. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, č. j. ÚOHS-S207/2012/VZ-13706/2012/540/ZČa, návrh žalobkyně podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách zamítl [rozhodnutím ze dne 13. 8. 2012 pak opravil zřejmou nesprávnost, když správně mělo být odkázáno na § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách]. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-R211/2012/VZ-19483/2012/310/IPs (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 Af 165/2012 – 41 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Dle jeho názoru nebyla zadavatelem stanovená objektivní kritéria diskriminační či jinak porušující základní zásady zadávání veřejných zakázek. Nedošlo ani k porušení § 61 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, neboť z hodnoty likvidity a zadluženosti je možné vyčíst, zda bude uchazeč schopen realizovat nákladnou zakázku. Přitom je lhostejné, zda dodavatel prokáže likviditu a zadluženost sám nebo k tomu využije subdodavatele. Dle konstantní judikatury správních soudů nespadá do pravomoci orgánu dohledu přezkoumávat myšlenkové pochody jednotlivých hodnotitelů nabídek, ale pouze dodržení zákonného rámce postupu při zadávání veřejné zakázky. Pravomoci žalovaného tedy končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Hodnotící komise nemohla porušit zákon, když hodnotila ekonomické ukazatele nejen dodavatele, ale též subdodavatelů, a to s ohledem na § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Zákon nestanoví žádné požadavky na smlouvy mezi dodavatelem a subdodavatelem, není rozhodné, jaký typ smlouvy se zvolí, a tak úvahy hodnotící komise nijak nevybočily z mezí jejího správního uvážení. Při sčítání dílčích předpokladů pro prokázání kvalifikace je nutné brát v úvahu konkrétní charakter ekonomického předpokladu. Jak likviditu, tak zadluženost lze prokazovat prostřednictvím subdodavatelů, a to i zvlášť, neboť jde o rozličná kritéria, která lze pro ověření dostatečné ekonomické síly a stability oddělit. Postačí tedy, když subdodavatel prokáže pouze zbylé kvalifikační kritérium, které zadavatel nesplňuje. Takto „poskládaná“ ekonomická kvalifikace je způsobilá dát představu o tom, zda zájemce bude schopen veřejnou zakázku plnit a dostát svým závazkům.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Ve vztahu k první a druhé žalobní námitce uvedla, že posouzení kvalifikace jednotlivých uchazečů (resp. posouzení platnosti a obsahu smluv se subdodavateli, kterými je jejich chybějící kvalifikace prokazována) představuje zákonný rámec (prostor pro fair

pokračování

podmínky) pro účast uchazečů v soutěži, který se nedá podřadit pod myšlenkové pochody členů komise a který by měl podléhat přezkumu ze strany orgánu dohledu. Krajský soud vyšel při posuzování platnosti a obsahu subdodavatelských smluv z judikatury, která na nyní posuzovanou věc nedopadá; zásadní rozdíl spatřovala stěžovatelka v tom, že komise pro posouzení kvalifikace neposuzuje kvalitu jednotlivých nabídek, ale pouze to, zda uchazeč splnil, či nesplnil kvalifikaci. Tvrzení krajského soudu, že úvahy hodnotící komise nijak nevybočily z mezí jejího „správního uvážení“, považovala stěžovatelka za nesrozumitelné. Z § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách vyplývá dle stěžovatelky celá řada požadavků, které má předložený dokument splňovat: musí se jednat o písemnou smlouvu uzavřenou mezi dvěma subjekty, z jejíhož textu musí vyplývat všechny náležitosti stanovené občanským právem jakož i závazek subdodavatele, že dodavateli poskytne veškeré nezbytné finanční zdroje. Dokumenty předložené jinými uchazeči tyto požadavky dle stěžovatelky nesplňují, a proto krajský soud pochybil, když tyto „smlouvy“ neoznačil za neplatné. Tvrzení krajského soudu, že hodnotící komise se obsahem a platností subdodavatelských smluv zabývala, pak nemá oporu ve spisech.

[4] Stěžovatelka považovala napadený rozsudek za vadný i v části vztahující se k její třetí a čtvrté žalobní námitce, neboť z úvah krajského soudu ohledně přípustnosti sčítání dílčích částí ekonomické kvalifikace nebylo zřejmé, zda do nich krajský soud kromě likvidity a zadluženosti zahrnul i obrat jako třetí požadované kritérium, resp. zda je jeho úvaha platná obecně, nebo jde o pouze o odborné posouzení nyní řešené situace. Krajský soud k této ryze odborné otázce neoznačil žádný důkaz, z něhož by při své ekonomické úvaze vycházel (nenechal si ani zpracovat znalecký posudek), a zároveň neuvedl, proč nepovažoval argumentaci stěžovatelky za důvodnou. Stěžovatelka byla toho názoru, že „ekonomická stabilita subjektu, který splňuje zároveň absolutní ekonomický ukazatel a zároveň poměrové ukazatele, je diametrálně odlišná od ekonomické stability seskupení subjektů, kde poměrové ukazatele prokazuje subjekt, jehož ekonomická stabilita je na úrovni průměrného zaměstnance subjektu prokazujícího absolutní ekonomický ukazatel“. Krajský soud se tak řádně nevypořádal s podstatou jejích námitek, jež poukazovaly na smysl omezování počtu dodavatelů a otázku potenciálního obcházení zákona.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Dle jeho názoru nejsou dány důvody pro zpracování stěžovatelkou požadovaného znaleckého posudku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[9] Stěžovatelka žalobu rozčlenila na čtyři ucelené námitky (toto rozdělení pak respektovala i v kasační stížnosti), přičemž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala ve vztahu ke všem těmto žalobním bodům. V první žalobní námitce vyjádřila názor, že při prokazování ekonomické kvalifikace subdodavatelem je ve smyslu § 51 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách nezbytné předložit platnou a určitou smlouvu, ze které bude vyplývat závazek subdodavatele, že dodavateli poskytne veškeré potřebné finanční zdroje; dokumenty předložené třemi konkrétními uchazeči (společnosti EUROVIA CS, a. s., OHL ŽS, a. s. a HOCHTIEF CZ a. s.) tyto požadavky nesplňovaly, zadavatel je proto neměl akceptovat a žalovaný pochybil, když nezákonný postup zadavatele potvrdil. Na tyto argumenty navázala stěžovatelka v druhé žalobní námitce, v níž k těmto jednotlivým dokumentům předestřela konkrétní výhrady, pro něž je nepovažovala za dostatečně určité a platné smlouvy ve smyslu shora citovaného ustanovení. K těmto námitkám krajský soud s poukazem na ustálenou judikaturu správních soudů konstatoval, že úkolem žalovaného je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoli kontrola samotné kvality výběru; žalovaný se tak dostatečně zabýval otázkou vztahu dodavatele a subdodavatele, když uvedl, že není rozhodné, jaký smluvní typ si dodavatel a subdodavatel zvolí (přípustná je smlouva o smlouvě budoucí). Krajský

pokračování

soud uzavřel, že žádné další požadavky na dané smlouvy zákon nestanoví a úvahy hodnotící komise tedy nijak nevybočily z mezí jejího „správního uvážení“.

[10] Stěžovatelce je třeba přisvědčit v tom, že krajským soudem užitá judikatura na nyní posuzovanou věc nedopadá. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 A 9/2002 – 62, zabýval otázkou vhodnosti výběru hodnotící komise za situace, kdy stěžovatel zpochybňoval reálnost (např. ve vztahu k uvedené délce záruky či referencím) vítězné nabídky. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že přezkumná činnost orgánu dohledu spočívá v kontrole, zda byly řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek, jejichž cílem je zajistit nejvyšší možnou průhlednost procesu zadávání veřejných zakázek a *fair* prostředí, pokud jde o využití veřejných prostředků; vlastní akt posouzení a hodnocení nabídek nemůže podléhat dohledové činnosti, neboť zde nejde o dodržení zákonem stanovených postupů. Rovněž v rozsudku ze dne 22. 10. 2007, č. j. 5 As 60/2006 – 140 (v němž Nejvyšší správní soud přezkoumával krajským soudem citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 31 Ca 69/2004 – 62), vyslovil názor, že nelze přezkoumávat úvahy členů komise, neboť tím by se orgán dohledu sám stylizoval do role zadavatele a určoval by, která zakázka má vyhovět samotným kritériím a v soutěži zvítězit. Orgán dohledu tedy nepředjímá ani nenahrazuje výsledný názor komise, ale dbá na to, aby k tomuto názoru komise dospěla za splnění všech zákonem stanovených požadavků, přičemž výběr nejvhodnější nabídky musí být transparentně a přezkoumatelně zdůvodněn.

[11] Žalobní námitky stěžovatelky nesměřovaly proti samotné vhodnosti vybraného řešení (její nabídka byla ze soutěže vyloučena a k posuzování její vhodnosti nedošlo), ale proti procesu omezení počtu zájemců vyzvaných k podání nabídky, a tedy dodržení podmínek přístupu do soutěže (transparentního nastavení rámce soutěže). Jistě by bylo zcela proti závěrům shora citované judikatury a základním zásadám zákona o veřejných zakázkách (vyjádřeným v § 6 citovaného zákona), kdyby zadavatel mohl bez možnosti veřejné kontroly dle své libovůle vyloučit některé nabídky ze soutěže ještě před samotným hodnocením jejich vhodnosti. I ze samotného znění § 61 zákona o veřejných zakázkách pak vyplývá, že omezení počtu zájemců má dle zákonodárce podléhat jasně daným přezkoumatelným pravidlům: zadavatel pro toto omezení musí stanovit objektivní kritéria odpovídající některým z ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů nebo technických kvalifikačních předpokladů pro plnění veřejné zakázky (§ 61 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách). Omezit počet zájemců lze i prostřednictvím náhodného výběru provedeného losem, zadavatel však musí dostát opatřením zaručujícím neutralitu a transparentnost losování (viz povinná účast notáře a povinnost zadavatele umožnit zájemcům zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování, srov. § 61 odst. 4 a 5 zákona o veřejných zakázkách). Proces omezení počtu zájemců v užším řízení tedy podléhá objektivním zákonným pravidlům, nikoli volnému uvážení zadavatele (resp. „správnímu uvážení“ hodnotící komise, jak uvedl krajský soud) a žalovaný (a potažmo i správní soudy; ostatně sám Krajský soud v Brně zákonnost tohoto procesu již v minulosti přezkoumával, srov. rozsudek ze dne 26. 1. 2010, č. j. 62 Ca 47/2007- 188, v němž posuzoval transparentnost omezení počtu zájemců losem) tak přezkoumává soulad tohoto procesu se všemi zákonnými požadavky, přičemž je třeba mít na zřeteli zejména zásady uvedené v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Mezi tyto zákonné

požadavky lze přirozeně zahrnout i to, zda dokumenty předložené jednotlivými zájemci splňují základní požadavky § 51 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, a jedná se tak o platné a určité smlouvy způsobilé splnit objektivní kritérium pro omezení počtu zájemců. Nejvyšší správní soud shora uvedené závěry shrnuje tak, že přestože se úroveň odůvodnění napadeného rozsudku nachází na samé hranici přezkoumatelnosti, právní názor krajského soudu (tj. z jakého důvodu krajský soud prvním dvěma žalobními námitkám stěžovatelky nevyhověl) je z takto stručného odůvodnění seznatelný. Tento právní názor krajského soudu (jenž napadený rozsudek založil na tom, že orgány veřejné moci nemají pravomoc plně přezkoumat proces omezení počtu zájemců v užším řízení) je však mylný a stěžovatelce se v důsledku tohoto pochybení skutečně nedostalo řádné odpovědi na její první dvě žalobní námitky. Již tato vada je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se však pro úplnost stručně vyjádří i ke zbývajícím dvěma kasačním (žalobním) námitkám.

[12] V třetí žalobní námitce stěžovatelka položila otázku, zda požadavky zadavatele, který k prokázání ekonomické způsobilosti dodavatele stanovil jednak absolutní ukazatel (obrat) a jednak poměrové ukazatele (celkovou likviditu a zadluženost), odpovídají smyslu ekonomické kvalifikace v případě, že absolutní ukazatel splňuje jeden subjekt a poměrové ukazatele splňuje subjekt jiný, přičemž ani jeden z těchto subjektů samostatně ekonomicky způsobilý (dle požadavků zadavatele) není. Tuto argumentaci rozvinula stěžovatelka i ve čtvrtém žalobním bodu, v němž namítla, že smyslem zákona ve vztahu k omezení počtu zájemců je to, aby v zadávacím řízení zůstali jen ti nejkvalifikovanější dodavatelé. Jelikož hodnoty zadluženosti a likvidity nejsou přenositelné na jiný subjekt, není tak možné, aby u zájemců byly hodnoceny ekonomické ukazatele jejich subdodavatelů, resp. aby malý subdodavatel minimalizoval riziko platební neschopnosti či insolvence v případě velkých společností jako jsou EUROVIA CS, a. s., OHL ŽS, a. s. a HOCHTIEF CZ a. s. Absurditu výběru nejkvalitnějších dodavatelů podle stěžovatelky podtrhovalo to, že v případě společností EUROVIA CS, a. s. a OHL ŽS, a. s. byly hodnoceny ekonomické ukazatele stejného subjektu. Krajský soud k těmto námitkám uvedl, že samotné omezení počtu zájemců nejde v obecné rovině proti smyslu a účelu zákona o veřejných zakázkách a zadavatelem nastavená objektivní kritéria pro omezení počtu uchazečů nelze považovat za diskriminační či jinak porušující základní zásady pro zadávání veřejných zakázek, neboť zadavatel může na základě informací o zadluženosti a likviditě posoudit, zda zájemce bude schopen realizovat nákladnou veřejnou zakázku. Zákon pak umožňuje prokázat tyto údaje prostřednictvím subdodavatelů, a to i zvláště, neboť jde o rozličná kritéria, která lze pro ověření dostatečné ekonomické síly a stability oddělit. Krajský soud tak konstatoval, že zadavatel si může na základě takto „poskládané“ ekonomické kvalifikace učinit představu o tom, zda zájemce bude schopen veřejnou zakázku plnit a dostát svým závazkům.

[13] Nejvyšší správní soud vychází z toho, že výše uvedený názor krajského soudu představuje konkrétní odpověď na žalobní námitky stěžovatelky. S krajským soudem lze souhlasit pouze potud, že objektivní kritéria stanovená osobou zúčastněnou na řízení (zadavatelem) nelze bez dalšího považovat za diskriminační, neboť ukazatele finančního zdraví dodavatele, jako jsou zadluženost a likvidita, mohou zadavateli poskytnout informaci o ekonomické stabilitě a potažmo potenciální schopnosti dodavatele realizovat veřejnou zakázku. Avšak názor krajského soudu ohledně konkrétního způsobu

pokračování

prokazování těchto objektivních kritérií je ryze formalistický a jde (bez bližší úvahy o vzájemných ekonomických vztazích dodavatele a subdodavatele) zcela proti smyslu ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Jak zadluženost, tak likvidita jsou poměrové ukazatele, jejichž hodnota závisí na výši aktiv (resp. oběžných aktiv) posuzované společnosti. Úvahy stěžovatelky přdestřené v kasační stížnosti lze tedy hodnotit jako přílehlivé, neboť z hlediska ekonomické stability a schopnosti splnit předmět veřejné zakázky bude výrazný kvalitativní rozdíl mezi subjektem, jehož aktiva mají hodnotu v řádu miliard korun a jenž zadluženost (likviditu) prokazuje sám, a subjektem, jenž kritérium zadluženosti (likvidity) prokazuje prostřednictvím subdodavatele, jehož výše aktiv je o několik řádů menší. Je zřejmé, že pokud bude mít subdodavatel oproti dodavateli zanedbatelnou velikost (výši aktiv), vypovídací hodnota jeho zadluženosti či likvidity bude ve vztahu k veřejné zakázce prakticky nulová, neboť odpovědnost za splnění předmětu veřejné zakázky má dodavatel a finanční stabilita jeho subdodavatele je v tomto ohledu nepodstatná. Jinými slovy, poměrový ukazatel finančního zdraví má vypovídací hodnotu ohledně schopnosti realizace veřejné zakázky dodavatelem pouze v případě, pokud je hodnocen v úzké souvislosti s dalšími (absolutními) ukazateli (v nyní posuzovaném případě např. v souvislosti s celkovým počtem referenčních staveb). Zadavatel si tedy při hodnocení ekonomické stability uchazeče nemůže vybírat, který subdodavatel splní za dodavatele poměrové ukazatele finančního zdraví společnosti, neboť takto „poskládaná“ ekonomická kvalifikace nebude zpravidla způsobilá (bez bližší úvahy o velikosti subdodavatele a jeho ekonomických vztazích k dodavateli) zadavateli poskytnout představu o tom, jaká je schopnost uchazeče splnit předmět veřejné zakázky. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byť je odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k třetí a čtvrté žalobní námitce z hlediska potenciální vady nepřezkoumatelnosti dostatečné (z napadeného rozsudku je zřejmé, proč krajský soud nepovažoval tyto žalobní námitky za důvodné), je založené na nesprávném posouzení právní otázky.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu a pečlivě se vypořádá se všemi žalobními body vznesenými stěžovatelkou. Krajský soud tak v novém řízení přezkoumá, zda žalovaný posuzoval proces omezení počtu zájemců vyzvaných k podání nabídky z hlediska všech zákonných požadavků a základních zásad zákona o veřejných zakázkách (§ 6 citovaného zákona), tj. včetně toho, zda osoba zúčastněná na řízení provedla omezení počtu zájemců v souladu s účelem a smyslem jí stanovených objektivních kritérií a zda byly zájemci předloženy smlouvy účinné, platné a způsobilé tato objektivní kritéria prokázat. Pokud krajský soud shledá v postupu žalovaného pochybení, posoudí, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V novém řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu